

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XVII.

WIL EN INTUITIE.

Wanneer wij ons bezighouden met de praktische mogelijkheden van het occultisme, zo kunnen wij natuurlijk de wilskracht trachten te ontwikkelen en te versterken. Maar de wil alleen is nimmer voldoende. Te allen tijde zijn wij verplicht om ons te richten op een doel, dat wij tevoren moeten zien. Dat doel moet bovendien in overeenstemming zijn met de verschillende waarden, die men als mens "werkelijkheid" noemt en als zodanig kan aanvaarden. Het zal u duidelijk zijn dat wij, indien we de wil op de juiste wijze willen concentreren en voldoende tot ontwikkeling brengen, daarnaast ook aandacht moeten besteden aan het ontvangen van de juiste impulsen, zodat wij op de meest juiste wijze kunnen reageren op alles, wat er rond ons geschiedt. Onze kracht heeft alleen zin, indien zij doelmatig wordt gebruikt. Daarom wil ik u allereerst enkele meer praktische voorbeelden geven van intuïtie en het gebruik ervan.

Dan stel ik allereerst: Een intuïtie is gebaseerd op feiten, waarbij het bewustzijn en eventueel het onderbewustzijn of het geestelijk weten een overbrugging schept in logische zin van de hiaten, die in het weten voorkomen. Daarbij kan worden aangenomen dat voor iemand, die intuïtief voldoende begaafd is, 10 % aan feiten voldoende is om een intuïtieve, beredeneerde, maar volledig juiste prognose dan wel een duiding van feiten tot stand te brengen.

Wat speelt zich nu af bij deze intuïtie?

In de eerste plaats mag ik mij niet inspannen. Zodra ik op enigerlei wijze krampachtig ben, zal mijn intuïtie niet willen werken. De inspanning brengt zelfs met zich mede, dat ik naar verbindingen zoek waar deze er niet zijn. Het resultaat is op z'n minst genomen twijfelachtig. Vind ik echter de juiste ontspanning (het mij op de juiste wijze a.h.w. losmaken van alle feiten en feiten-combinaties), dan kan mijn bewustzijn op de juiste wijze reageren.

Voorbeeld I.

Ik bevind mij in een toestand, waarin het voor mij belangrijk is de reacties van enkele mensen of hun karakter op de juiste wijze te schatten. Ik beschik over betrekkelijk weinig gegevens. Indien ik mij een oordeel aanmatig over de persoon op grond van voorkomen, handschrift of iets dergelijks, dan is de kans zeer groot, dat mijn belichting eenzijdig is. Indien ik het probleem alleen zie aan de hand van de mij bekende feiten, dan is de mogelijkheid zeer groot, dat ik het ofwel onoplosbaar zal vinden, dan wel een zeer eenzijdige oplossing zal treffen, die het probleem eigenlijk alleen maar verplaatst.

Ik neem dus op. Ik oordeel niet. Ik blijf - waarnemende - ontspannen. Ik neem kennis van alle feiten, maar ik tracht die niet in een verband te brengen. Ik absorbeer, zoals een spons water kan opnemen. Ik vul mij met de feiten,

voor zover zij er zijn of met de indrukken, die ik heb opgedaan. Daarna - en hier komt de wil mede in het geding - schakel ik elke bewuste overweging uit. Wanneer ik na verloop van enige tijd (voor een klein probleem kan dat enkele minuten zijn, maar voor een ernstig probleem of een zeer belangrijke analyse is een half uur tot een uur minstens noodzakelijk) wederom begin de gegevens na te gaan (als het even kan op dezelfde wijze en in dezelfde volgorde, waarin ik dit reeds heb gedaan), dan blijkt dat zich op grond van deze feiten een niet-volledig redelijk, maar toch logisch aanvaardbare oplossing suggereert. Deze oplossing is voor mij dan de juiste.

Voorbeeld II.

Ik heb een bepaald doel voor ogen. Ik weet niet hoe ik dit zal verwezenlijken. Ik wil mijn intuïtie gebruiken om dit tot stand te brengen. Procedure: Allereerst en zeer noodzakelijk is de omschrijving van het doel. Beperk uw doel zoveel mogelijk, opdat u werkelijk nauwkeurig kunt omschrijven wat u wilt. Besteed hieraan desnoods enige tijd. Daarna begint u niet weer het doel voor ogen te nemen of zelfs maar te overwegen, maar gaat u alle bestaande condities, waarin uw daad beperkt zou kunnen worden of uw streven vrijer, na. Besteed ook hieraan enige tijd. Voeg daarbij eventueel nieuwsberichten, de mening in uw omgeving, de erkenning van het weer, de sfeer, uw eigen stemming. Al deze gegevens neemt u op. Ook dit weer zonder dat u daaraan nu reeds enige conclusie of consequentie verbindt. Schakel dan met uw wil het probleem wederom uit. Houdt u met iets totaal anders bezig. Dwing uw gedachten zich niet verder met het opgenomene bezig te houden. Eerst na een periode van ongeveer een uur (misschien een half uur, indien het geval niet belangrijk is) gaan wij wederom de omstandigheden nogmaals na. Wij vragen ons dan af: Hebben wij ons daarbij niet vergist?

Na de omstandigheden overdacht te hebben, denken wij over het doel na. Wij trachten zo nauwkeurig mogelijk de eerst gegeven omschrijving terug te vinden. Pas daarna laten wij in ons een verbinding ontstaan tussen de huidige omstandigheden en het doel. Wij zien dan doorgaans een algemene richtlijn ontstaan, die is gebaseerd op de mogelijkheden, die wij in het heden hebben geconstateerd en op de noodzaken, die voortvloeien uit het gestelde doel. Dit betekent, dat handelen volgens deze algemene richtlijn en de eigen mogelijkheden zeer zeker zal bijdragen tot de bereiking van het doel, terwijl tevens in de intuïtie vaak bepaalde voorbehouden zijn opgenomen, waardoor men zich zal afwenden van middelen en wegen, die de bereiking van het doel eerder zouden benadelen of tegenhouden dan bevorderen.

Dit zijn twee praktische voorbeelden, gegoten in een vorm, waarin een ieder ze kan gebruiken.

Wat is nu in dit geval de functie van de wil?

Ik moet mijn wil een zekere mate van concentratie geven. Natuurlijk. Het is noodzakelijk, dat ik eerst tot een zekere mate van zelfbeheersing ben gekomen. Eerst als ik die zelfbeheersing bereik, is het nl. mogelijk voor mijzelf de rust af te dwingen, die noodzakelijk is voor het tot stand komen van de intuïtie. De wil moet dus regelmatig worden geoefend. Maar daarnaast is het betrekkelijk eenvoudig om - desnoods op grond van algemene gegevens en feiten (mijnentwege een wereldprobleem, dat op dit moment actueel is) - na te gaan wat uw intuïtieve reacties zijn.

Wil men zijn intuïtie ontwikkelen, dan zal men natuurlijk moeten uitgaan van het feit, dat de intuïtieve beslissing en richtlijn worden vastgelegd. Want om met een redelijke mate van zekerheid uit betrekkelijk weinig feiten een volledig juiste conclusie te kunnen trekken, heeft men zelfvertrouwen nodig. Zelfvertrouwen en ook het gebruik van de procedure kunnen alleen worden geleerd door een voortdurend in praktijk brengen van het proces der intuïtieve erkenning. Vandaar dat de volgende regels voor u in dit verband belangrijk zijn:

le. Willen is begeren met uitsluiting van al het andere. Indien u wilt tracht met intuïtie iets tot stand te brengen, dan zult u eerst moeten begeren uw eigen wezen te beheersen; en wel zodanig, dat u het gevoel hebt,

dat dit het belangrijkste in de wereld is.

- 2e. Wanneer u voelt deze toestand te hebben bereikt en niet eerder, volgt u de procedure van overweging, zoals die in de twee voorgaande voorbeelden is neergelegd. De rust, die u afdwingt, kan natuurlijk door hulpmiddelen worden vereenvoudigd. U kunt uzelf een bezigheid geven, waarbij u geen tijd hebt om na te denken. U kunt ook een totaal andere gedachtengang volgen. De beste methode is echter: een ontspanning, waarbij geen overdadige denk-bezigheid noodzakelijk is. Dus bij voorkeur niet een zeer spannende roman lezen of zo iets.
- 3e. De intuïtie is in het begin voor u niet te onderscheiden van een droom, een illusie. Het vraagt enig vertrouwen in uzelf en in uw mogelijkheden om zo'n intuïtie op de proef te stellen. Toch is het belangrijk, dat u dit doet. Stel uw intuïtieve vermogens voortdurend op de proef. Tracht daarbij vooral in het begin problemen te nemen, die slechts een geringe tijd van overdenking vergen. Voorbeelden zijn: Mensen gadeslaan. Trachten hun eerstvolgende reactie af te leiden. Dit kan worden gedaan met de beschouwing van de persoon, het stellen van de vraag, een rust van enkele minuten. U zult ontdekken, dat u op deze wijze langzamerhand een vaardigheid verkrijgt. Gebruik uw vaardigheid voortdurend, ook indien dit kennelijk niet noodzakelijk is. Oefening is in dit alles een van de belangrijkste waarden.
- 4e. Als u bent gekomen tot een intuïtieve vaststelling, beslissing of prognose, dan vraagt het enige wilskracht om alle andere overwegingen terzijde te stellen. Om te komen tot een juist beproeven is dat echter noodzakelijk. Leer u aan op die terreinen, waarop dit voor u belangrijk en noodzakelijk is, elke beoordeling van anderen, alle gangbare denkwijzen en opvattingen, ja, zelfs alle logica terzijde te stellen, opdat u in staat zult zijn hetgeen u wilt volbrengen op zijn eigen mérite te beoordelen. Dit is zeer belangrijk.
- 5e. Als u wilt werken met intuïtie, is het vaak goed daarbij rekening te houden met de mogelijkheid kleine prognoses te stellen. Het geven van een kleine voorspelling - al is het maar t.a.v. het weer van morgen - is in zeer vele gevallen bevorderlijk voor uw ontwikkeling. Het overbruggen van de hiaat tussen 't bewust erkende feit en de onbewuste waarden is aanvankelijk moeilijk. Daarom niet alleen voortdurend oefenen, maar stel kleine prognoses. Indien u die maakt, onthoudt u van elke prognostiek, die alleen is gebaseerd op getallen en kansberekening. Eerst zult daarmee intuïtief niets kunnen doen. Baseer al datgene, waarvoor u een intuïtieve beslissing zoekt, op: a. bestaande waarden, die niet erkend zijn; b. acties.

Om een voorbeeld te geven: Het is in het begin niet mogelijk intuïtief vast te stellen wie een paardenrace zal winnen. Maar als men een course ziet, kan men wel nagaan wat de geldomzet is. De geldomzet is een reeks acties in vaststaande waarden. Naar de geldomzet kan het winnende nummer worden voorspeld. Aan de hand daarvan kan dus wel een juiste intuïtie worden gevonden; niet aan de hand van de beschouwing der deelnemers. Hier is nl. een te grote hoeveelheid niet-overzienbare reacties. En vooral in het begin zult u niet in staat zijn daarmee iets te doen.

U kunt niet zeggen op welk nummer van een lot de hoofdprijs van de loterij valt. Wel zult u na zeer korte tijd met zeer grote waarschijnlijkheid kunnen constateren in welke steden of in welke delen van het land de prijzen zullen vallen. Deze mogelijkheid bestaat weer wel. Het is dus altijd weer een zoeken naar datgene waarmee men zelf kan werken. Wie werkt met getallen, werkt ergens met dode waarden. Een prognose kan worden weergegeven in getallen, maar ze kan nimmer worden gevonden op basis van getallen. Ze kan worden gevonden op grond van emotionele achtergronden, waarden uit het gemeenschappelijk bewustzijn, geestelijke invloeden en tendensen, kosmische stralingen. Al deze dingen kunt u aanvoelen, voorvoelen en combineren, ook buiten het logische om. Maar u kunt geen rekensom met te

veel onbekenden oplossen; dat wordt mathematica en heeft met intuïtie niets meer te maken.

Ik wil erop wijzen, dat onze intuïtieve reactie niet alleen maar een exceptioneel te ontwikkelen gave is. Zij is wel degelijk iets, wat in het dagelijks leven een grote rol speelt. Maar wij weten eenvoudig niet hoe daarop te reageren.

Een eenvoudig voorbeeld: Men speelt roulette. Iemand wil op rouge et noir spelen, de twee kleuren. Als hij denkt "nu komt rood uit", dan komt zwart uit. Als hij denkt "nu komt zwart uit", komt rood uit. Dit blijkt vaak 7 à 8 maal juist uit te komen; dus dat de tegenovergestelde kleur uitkomt, als je inzet.

Wij hebben hier te maken met een invertete intuïtie, een omkering. Wij hebben de begrippen winst en verlies niet voldoende uit elkaar gehouden. Wij zijn onbewust uitgegaan van het totaal begrip winst. Dat ligt bij de bank. Het is altijd de bank, die de meeste winst maakt. Het is de bank, die profiteert. Ik voor mij, ik speel tégen de bank. En ik heb zelfs op een schijnbare kans van half-half in feite misschien een mogelijkheid van 1 op 3 of 4. Ik moet mij dus associëren. En als ik dit kunstje ken, dan kan ik op rouge et noir (indien ik die intuïtie normaal invert heb) komen tot de juiste intuïtie en ik kan daarop een hoeveelheid winstpunten boeken. Dit is zelfs mogelijk, wanneer men wil spelen op de kolom.

De kolom geeft drie mogelijkheden. Maar van die drie mogelijkheden is het bijna altijd zeker op de vier keer drie keer juist te reageren, indien men weet hoe men moet bepalen. Daarvoor is een kennis van het spel nodig, maar ook van de eigen verhouding t.a.v. het speelveld. Als ik zie, dat op één kolom zeer veel is ingezet, dan kan ik alleen spelen, als ik uitga van de maximale winst, die zal moeten worden uitbetaald. Aangenomen natuurlijk, dat het een eerlijke roulette is. Anders wint de kolom, waarop de grootste inzet staat, nooit. Als u dus reageert op de grootste winstmogelijkheid, dan krijgt u "ja" of "naen". Heeft u dat geconstateerd, dan kunt u reageren met uitsluiting hiervan op mijn grootste winstmogelijkheid, die nog twee kolommen omvat.

In het begin vraagt dat te veel tijd. U zult dat zelden kunnen doen tussen inzet en inzet. Maar als u dat meermalen hebt geprobeerd, dan gaat het wel vlug genoeg en kunt u voor het "les jeux sont faits" klinkt inzetten op de kolom, waarop voor u persoonlijk de maximale winstmogelijkheid ligt. Het is dus eerst een elimineren van de maximale mogelijkheid; daarna uit de mindere mogelijkheden persoonlijk het grootste voordeel intuïtief nagaan. De winstkansen zijn dan betrekkelijk groot.

Er zijn mensen, die weten dat je dit spel alleen kunt spelen, zolang men zelf een zekere afstand houdt van het spel. Overall in de casino's kent men de z.g. broodspelers. Zij zetten enige tijd betrekkelijk geringe bedragen in en als zij voor een bepaald bedrag aan winst hebben binnengehaald, of het gevoel hebben dat zij vermoeid zijn, dat zij niet meer kunnen reageren, dan breken zij het spel af en verlaten ook het casino. Dat is begrijpelijk. Deze mensen - al kennen zij deze truc niet - werken in feite met de intuïtie, zoals ik probeer u duidelijk te maken. Hieruit blijkt, dat wij de wil nodig hebben om onszelf voortdurend onder contrôle te houden. Het voorbeeld zal hier in Nederland, waar men immers alleen maar ten bate van de staat mag spelen, misschien niet zo gemakkelijk worden gevolgd. Maar u kunt zich wel de toestand indenken.

Als ik bezig ben met intuïties, die mij voortdurend resultaat kunnen brengen, wordt mijn wezen steeds meer betrokken bij de mogelijkheid tot winnen. Ik zal moeite moeten doen om mijzelf en mijn begeerte naar winst te bedwingen en daarvoor in de plaats steeds weer te komen tot alleen de overweging van de mogelijkheden. Doe ik dit, heb ik die wilskracht, dan kan ik winnen. Doe ik dit niet, dan kan mijn intuïtie mij in het begin helpen. Maar dan zien wij het bekende patroon van elke beginnende speler. Deze komt binnen als gebiologeerd door het spel. Hij is eigenlijk niet uit op het maken van winst; hij wil ervaren. Door het ervaren stelt hij zich in op intuïtie. De beginner wint dikwijls. Maar nu ziet hij winst. Hij begint te denken aan het geld en niet meer aan het spel. Hierdoor ver-

liest hij veel meer dan hij ooit heeft gewonnen. Dat te weten (te weten afstand te houden) is een van de belangrijkste dingen. Of dit nu gaat om een prognose voor het getal dat uitkomt op het rad, of dat het een kwestie is van wat er zal gebeuren in de komende maanden in Israël, Egypte, Turkije of Viet-nam, dat is allemaal hetzelfde. Als ik mij persoonlijk te veel bind aan hetgeen ik wil bereiken, kom ik altijd weer verkeerd uit. Mijn instelling is niet juist. Als mijn punt van uitgang te persoonlijk wordt, is het verkrijgen van de juiste intuïtie onmogelijk.

Dan moeten wij nu proberen te zien waar deze intuïtie bruikbaar is, aangenomen dat wij de wilskracht hebben om ons steeds te distanceren van al datgene, wat te persoonlijk is.

Dan stel ik:

In de eerste plaats: Op het ogenblik, dat de persoonlijke occupatie met het gebeuren terzijde kan worden gesteld, is een realisatie van de eigen werkelijke relatie met en de verhouding tot de totaliteit aan de hand van geestelijke, astrale, mentale en materiële waarden mogelijk.

In de tweede plaats: Indien men met alle geweld een b.v. telepathisch contact probeert af te dwingen, sluit men zich af. Elk forceren, zelfs als men haast heeft, is fataal voor de uitkomst. Beheersing is noodzakelijk.

In de derde plaats: Als ik wil bereiken en ik kan mijzelf beheersen, dan zal ik in mijn conclusie altijd een punt van uitgang vinden. Is dit punt van uitgang bereikt, dan moet er onmiddellijk worden gereageerd.

Een voorbeeld: U zit aan de roulette. U wilt op een kolom zetten. U heeft uitgemaakt: deze kolom heeft de grootste kans te winnen. U vraagt zich nog een ogenblik af: zal ik de inzet doen? Op dat moment is het al "les jeux sont faits" en is de mogelijkheid voorbij. Snelle reactie, wanneer de intuïtie er is, is noodzakelijk.

In de vierde plaats: Wanneer ik gebruik maak van mijn vermogen tot afstand nemen (ook t.a.v. de menselijke denkwijze), zal elk bewustzijn dat ik kan delen (dus ook de hoogste geestelijke waarden, bewustzijnsvormen uit de geest, opgebouwde bewustzijnsvormen van een gemeenschap of een volk, waarin ik mij bevind) een directe aanvulling geven aan mijn beperkt punt van uitgang. Mijn weten wordt vollediger, ook wanneer dit niet verstandelijk is uit te drukken. Op deze wijze kan de intuïtie worden gebruikt om in alle omstandigheden van belang snel en juist te reageren.

Methode van training.

Oefen u om een bepaald begrip te overwegen en dan terzijde te stellen. Kijk naar buiten. Vraag u af: Gaat het regenen of niet? Dwing uzelf een half uur niet uit het raam te kijken. Vraag u af: Hoe warm is het? Maak een schatting. Kijk uit de verte naar een thermometer, maar ga niet kijken, voordat er een half uur is verlopen. Leer uzelf om in die tussentijd elk bezig zijn met de vraag "regenen of niet", "hoe warm" en al die dingen meer voortdurend te onderdrukken. "Het gaat mij nu niet aan", zegt men in Holland. Dit moet u begrijpen. Leer bepaalde punten eenvoudig uit te schakelen: "Dit gaat mij nu niet aan". Pas wanneer de door mij gestelde tijd is verstreken, zal ik constateren; niet eerder. U kunt dit ook doen door b.v. een courantenartikel dat u interesseert halverwege weg te leggen, uzelf te dwingen daaraan enige tijd niet te denken, vervolgens het gelezene te recapituleren en dan pas verder te gaan. Oefeningen, die noodzakelijk zijn.

Op deze wijze wordt men getraind in het uitschakelen van alle persoonlijke reacties in de tijd, die noodzakelijk is om de processen in onderbewustzijn, in geestelijke en andere waarden binnen het ego te laten verlopen.

Oefen u in omschrijven. Als u een bloem gaat kopen, omschrijf voor uzelf wat u wilt hebben. Ik wil b.v. een iris. Hoe ziet een iris er uit? Zij is lila van bloemblad. Daarin zit een witachtige streep, waarin een gelige tongstreep voorkomt. Omschrijf de kelkvorm. Omschrijf de eigenaardige wijze, waarop de tongachtige bloem zich openplooit aan de bovenkant. Omschrijf het blad, de stengel. Probeer te visualiseren.

Als u brood hebt, stel u dat brood voor. Kijk er even naar. Vraag u af: Hoe ziet dit brood er uit? Hoe zal dit smaken. Is het knapperig? Is het niet knapperig? U moet zich een voorstelling maken van de meest eenvoudige dingen. Hoe beter u omschrijft, hoe juister u formuleert, des te gemakkelijker het voor u wordt problemen op te nemen. Want een juiste formulering betekent ook het juist opnemen in het geheugen. Het betekent het juist opnemen van gegevens, ook van anderen.

Leer observeren. Leer, wanneer u leest, de betekenis van elk woord te overwegen. Als u luistert, probeer, nadat een zin is gesproken (als u de tijd heeft) te recapituleren: Wat is er precies gezegd? Wat is de intonatie? Door u op deze manier te trainen krijgt u het vermogen de bekende gegevens juist te recapituleren en te omschrijven en komt u tot een meer objectieve weergave van de gegevens.

Oefen u in het precies omschrijven van hetgeen u wilt of waarheen u gaat. U stapt b.v. in een autobus. U weet het eindpunt. Waar precies is dat eindpunt? Waar staat de haltepaal? Wat voor een huis staat daar bij? Omschrijf dat. Weet u het niet? Kijk dan, als u bent aangekomen. Omschrijf het voor uzelf nauwkeurig.

Wilt u naar een theater gaan? Wat verlangt u van dat theater? Precies omschrijven. Na afloop u afvragen: Wat is het verschil tussen wat ik heb gezien of gehoord en wat ik mijzelf heb voorgesteld? Definieer het verschil. Leer uzelf om concreet en kort te omschrijven: wat is het verschil? Hierdoor bent u in staat, als u voor een bepaald doel intuïtie nodig hebt, u dat doel zo volledig voor te stellen, dat daardoor een gerichtheid in uw denken, maar ook in de werkzaamheid van het onderbewustzijn en de geest tot stand wordt gebracht.

Het volbrengen van deze oefeningen vraagt wilskracht. Het lijkt eenvoudig, als ik u vertel: zo doe je dit. Maar het is niet zo eenvoudig, omdat u dit langere tijd voortdurend moet doen. Wie de genoemde oefeningen ongeveer drie à vier weken elke dag enkele malen doet, heeft een beginpunt bereikt en kan voor het eerst trachten meer bewust een intuïtie te verwerven en te controleren.

In de training is het belangrijk, dat wij de intuïties nagaan. Intuïties nagaan is in het begin over het algemeen een kwestie van constatering. Een eenvoudige methode: U staat bij een verkeerspunt. Neem 1 à 2 minuten het verkeerspatroon waar. Tracht dan uzelf af te vragen: Welk openbaar lijnvoertuig komt het eerst voorbij? Welk nummer? U zult zien, dat u de eerste malen misraadt. Als u het enkele malen heeft gedaan, dan blijkt het voorkomen van het door u voorspelde nummer steeds vaker te gebeuren. Dit is een van de eenvoudigste methoden.

Als u iemand ontmoet (u kent deze niet), maak enkele conclusies. Niet ten aanzien van diens karakter, dat heeft nog geen zin. Maar b.v.: Hoe zal deze mens reageren op een van de andere aanwezigen, die ik ken? Probeer deze dingen te doen. Allemaal kleine intuïties met een betrekkelijk gering tijdsverloop.

Op deze manier schoolt u zich in het gebruik van de intuïtieve gaven en vermogens; en dit is noodzakelijk. Want eerst wanneer dit voor mij een normaal iets is geworden, kan ik afstand houden, waardoor ik in staat ben ook bij grotere problemen, zonder al te lang eerst mijn wil te moeten oefenen, zonder te veel te worden gestoord door het weerkeren van het probleem, innerlijk deze zaak te verwerken.

Misschien vraagt u zich af, waarom deze intuïtie juist nu weer op uw programma is gezet? Men heeft u gesproken over allerhande waarden in het occultisme en daarbij is (als ik juist ben voorgelicht) in een vorige les gesproken over de verschillende krachtvelden, waarin u zich bevindt.

Die krachtvelden, waarin u zich bevindt, mijne vrienden, zijn invloeden, die u - maar ook uw omgeving - kunnen bepalen. Zij zijn het, die uw gedrag a.h.w. in een zekere richting stuwen, maar ook dat van anderen. U erkent deze velden en stromingen meestal niet zo heel bewust. Maar toch kunt u die werking erkennen. Er is in u iets, dat een dergelijk veld constateert. Het is duidelijk, dat

alle verloop van het gebeuren hierdoor mede al wordt beperkt. En er zijn vaak vele van dergelijke krachten in één en dezelfde tijd aanwezig. De beperking van de mogelijkheden van het werkelijk gebeuren wordt steeds kleiner, terwijl de theoretische mogelijkheid even groot blijft. De intuïtie maakt het ons mogelijk deze beperking te constateren. Zij maakt het ons mogelijk door het waarnemen van de feiten en gelijktijdig de geestelijke begrenzingen, de geestelijke achtergronden van eigen wezen te komen tot een definitieve conclusie, waarbij de constatering van het feit bijna puntnauwkeurig kan zijn. En wat heeft u aan al uw geestelijke gaven (helderhorendheid, helderziendheid, het vermogen tot hypnotiseren e.d.), wanneer u ze niet kunt gebruiken? De intuïtie is het leid-snoer, dat wij nodig hebben om ons totale wezen en kunnen in het occulte op de juiste manier te richten.

Het is geen wonder, dat een dergelijk onderwerp in de verschillende disciplines in het rijk van het occultisme steeds weer naar voren komt; Het is als het ware de weg, waarlangs zich de ontwikkeling verplaatst.

Al wat ik uit de geest ontvang, wat ik in de geest waarneem; wat ik erken of tot uiting breng aan geestelijke vermogens, aan genezende kracht, moet in overeenstemming zijn met de weg. Op het ogenblik, dat ik - ook in de z.g. occulte wetenschap - tegen de dingen inga, die door alle invloeden a.h.w. worden afgedwongen, kan ik zelden een blijvend resultaat bereiken. In de meeste gevallen is het mij niet mogelijk, iets blijvend tot stand te brengen. En wat ik bereik kost mij veel meer kracht, moeite en vaak strijd in mijzelf dan noodzakelijk is.

Wie gebruik maakt van de begaafdheden van de mens, wie wil handelen volgens de occulte wetten, moet beginnen met te weten: in welke richting kan ik nu gaan? Indien de richting niet in overeenstemming is met het doel, kan men misschien door het doel iets te verleggen toch wat bereiken, dat buiten de algemene tendens ligt. Maar gaat men regelrecht tegen een bestaande tendens in, dan zal men bijna nooit - of men moet vol-ingewijd en zeer sterk zijn - iets tot stand brengen. Het gebruik van occulte macht heeft alleen zin, indien men iets kan bereiken.

Ik hoop, dat dat in dit hoofdstuk voldoende begrijpelijk en duidelijk is gemaakt.

-:-

HOOFDSTUK XVIII.

SPONTANE REACTIE.

Wij hebben gesproken over intuïtie. Nu zal het u duidelijk zijn, dat daar een aanvulling bij is; en dat is spontane reactie.

Wanneer een mens spontaan moet reageren, dan zal hij in vele gevallen juist reageren zolang hij niet onder pressie staat van grote angst of gevoelens van onzekerheid. Spontane reactie omvat voor een deel onbewuste intuïtie, want zij treedt ook op t.a.v. personen, van gebeurtenissen en kan vaak beslissend zijn voor de eigen reactie op personen en zelfs voor de eigen daden.

De spontane reactie ontbeert de beheersbaarheid, die wij in de door de wil geleide en bewust gebruikte intuïtie aantreffen. Maar dit neemt niet weg, dat de spontane reactie bij ons toch dikwijls van groot belang kan zijn. Aangezien niet alle reacties, die spontaan in ons opwellen, de weergave zijn van al het-geen kosmisch waar en goed is, zou ik in dit tweede en zeer korte stukje enkele regels daarvoor willen geven.

1. Elke spontane reactie is zinvol en bruikbaar, indien zij een verhoging van harmonie ten gevolge heeft, dan wel het ontstaan van een disharmonie voorkomt. Daarom is het belangrijk, dat bij het spontaan reageren men zich tenminste afvraagt: Bevordert dit harmonie of vermindert dit deze? Blijkt dit laatste het geval te zijn, dan is het vaak mogelijk door een bewuste reactie de spontane reactie zodanig aan te vullen, dat te grote disharmonie wordt voorkomen.

2. Een spontane reactie welt op. Men kan haar niet omschrijven. Zij hangt zelfs niet geheel samen met gevoelens, met lichamelijke mogelijkheden of noodzaken. Zij is. Zij is de uitdrukking voor het "ik" van een in de totaliteit van eigen lot, karma en persoonlijkheid bestaande mogelijkheid, noodzaak of toestand.

De spontane reactie is altijd een uiting van mijzelf. Zij zal de evenwichtigheid der dingen vaak schijnbaar verstoren. Laat ik mij daardoor afschrikken, dan verlies ik alle spontaniteit en daarmee ook alle mogelijkheid om zonder bewuste overwegingen of zelfs maar intuïtief te reageren. Spontaniteit is in zekere mate begeerlijk en wenselijk. Maar zij mag het evenwicht niet werkelijk verstoren, alleen schijnbaar. Daarom geldt:

Elke spontane actie en reactie dient achteraf te worden gecompenseerd. De compensatie zal kunnen liggen in een geestelijke benadering van het gebeuren en een eventueel stoffelijk aanvullen van de daarin geestelijk erkende of aangevoelde tekorten. Daarnaast zal de evenwichtigheid worden bevorderd, indien op geen enkele wijze aan een spontane reactie achteraf eisen worden verbonden, noch op grond daarvan verwachtingen worden gekoesterd. Spontane reactie moet worden geaccepteerd zoals zij is: een ogenblikkelijke weergave van het "ik", die - zolang zij harmonisch blijft - altijd voor het "ik" gunstig is.

3. Onder spontaniteit verstaat men al te veel ongebondenheid. Deze zijn niet hetzelfde. Spontaniteit wil zeggen, dat het opwellen van impuls en gevoel in het "ik" zo wordt uitgedrukt, dat het binnen het kader van de omgeving valt. Daarom moet gelden: Elke spontane opwelling moet worden omgezet in een desnoods nog juist aanvaardbare reactie in verband met alle omringend bewustzijn. Elke verstoring van evenwicht in het omringend bewustzijn zal onmiddellijk haar weerslag vinden in degeen, die het tot stand brengt.

4. Juist wanneer wij zeer veel werken met occulte krachten en daarnaast ook leren intuïtief te werken, zullen wij dikwijls zeer spontaan reageren vanuit het standpunt van anderen. Deze spontaniteit geeft ons het voordeel van vitaliteit. Wie spontaan is, is ook vitaal. Wie in alles terughoudend en berekenend is, heeft geen werkelijke vitaliteit. Daarom: Wie vitaal wil zijn, móét leren onmiddellijk en scherp te reageren. Het maken van plannen is in vele gevallen schadelijk, indien spontaan reageren eveneens mogelijk zou zijn.

U heeft hier een klein overzicht gekregen van punten, die met intuïtie in verband staan. Ik neem aan, dat uw leraar u een volgende maal een afsluitende rede zal geven, waarin het practisch occultisme dus nogmaals wordt samengevat. Ik hoop echter, dat deze korte, door mij gegeven les door u allen zal worden bestudeerd in samenhang met alle andere lessen en voorschriften. Het zal u dan blijken, dat zowel spontaniteit als het werken met intuïtieve vermogens kan bijdragen tot de ontwikkeling van de door u misschien begeerde geestelijke gaven en het juistere gebruiken van de in u aanwezige levens- en andere krachten.

:--:

HET SATANISME.

Er is in de laatste tijd weer wat drukte geweest over duivelvereringen, zwarte missen e.d. Het is misschien goed na te gaan wat - occult gezien - de betekenis van dergelijke dingen kan zijn, waaruit ze voortkomen en ook waartoe ze leiden. Ik zal trachten dit in kort bestek weer te geven.

De z.g. zwarte missen zijn ontstaan in het jaar 1400. Ofschoon oorspronkelijk in Italië plaatsvindende en waarschijnlijk daar deel uitmakende van nog resterende heidense godsdiensten, werden ze al snel hoofdzakelijk via Zwitserland, Oostenrijk ook naar het noorden toe verbreid. Deze duivelverering vindt dan ook haar hoogtepunt in de 15e en 16e eeuw, wanneer gehele kloosters (voornamelijk in de Rheinpfalz) deze duivelverering aanhangen en de zwarte mis regelmatig wordt gelezen.

Men schrijft aan dit satanisme vele duistere bedoelingen en praktijken toe. Het is niet mijn taak om hier te oordelen over datgene, wat de geestelijk zieken onder de vorm van duivelverering hebben bedreven, zoals b.v. Giles de Reiz. Wel wil ik erop wijzen, dat er in de mens in bepaalde tijden een grote innerlijke onzekerheid ontstaat. Deze komt vaak voort uit een zekere overvloed met daarnaast een gebrek aan eigen problemen. Zodra dit gebrek aan werkelijke problematiek ontstaat, verplaatst het zoeken naar weerstand zich naar het geestelijk terrein. En onze grootste vijand is dan over het algemeen God.

Dit klinkt een beetje vreemd, maar het zal u duidelijk zijn, dat wij aan de ene kant God moeten aanvaarden (Hij is almachtig) en dat wij aan de andere kant het maar heel zelden met Hem eens zijn. God doet de dingen wel en wij leren dat wat God doet welgedaan is, maar wij vinden heel vaak, dat Hij het beter anders had kunnen doen. Het resultaat is dan, dat men zoekt naar een invloed of kracht, die kan helpen om het eigen denkbeeld van juist en goed te verwezenlijken. Als men moet kiezen, dan moet men wel kiezen voor de tegenstander van God. Want God trekt Zich - althans in Zijn algemene raadsbesluiten - kennelijk maar weinig van ons aan. Wanneer Hij Zich iets van ons aantrekt, dan doet hij dat op Zijn eigen wijze en houdt daarbij blijkbaar heel weinig rekening met datgene, wat wij nu toevallig belangrijk vinden.

Het ontstaan van deze duivelverering is dus eigenlijk primair een verzet tegen een te grote rigiditeit in het geloof. Dat juist kloostergemeenschappen deze verering overnemen, is eveneens begrijpelijk. De kloostergemeenschappen die in de periode, waarin zij ook de duivelverering gaan verbreiden, als een sociaal centrum. Zij hebben een groot gedeelte der scholen in handen en zij zijn van groot belang voor de politieke situatie. Zij hebben grote rijkdommen. Deze kloosters zien dat wat er in de wereld gebeurt niet in overeenstemming is met hun eigen verlangen. Hun zwarte mis is oorspronkelijk alleen het lezen - in omgekeerde volgorde, maar door een gewijd priester en in een gewijde kerk - van het normale misformulier. Dat men daarvoor het middernachtelijk uur kiest, is ook al weer begrijpelijk. Dat is nl. de tijd, dat duivels en demonen het gemakkelijkst bereikbaar heten te zijn volgens de legende.

Er worden bij deze diensten oorspronkelijk geen bloedoffers gebracht. Later brengt men onder bepaalde omstandigheden wel bloedoffers; en wel speciaal met de bedoeling augurie te bedrijven; d.w.z. voorspellingen te vernemen.

Men heeft dit satanisme heel vaak verward met heksengedoe en dergelijke. Ik geloof niet, dat dit juist is. Wij moeten dit zien als een direct verzet tegen de maatschappij en daarbij een beroep op de satan, op de duistere macht, die wel met de mens rekening wil houden, opdat de mens met die duistere macht rekening zal houden. De handel, die je moeilijk met God kunt drijven, is met de duivel kennelijk gemakkelijker te doen.

Dit satanisme nu is niet dood. Het leeft voort tot in de huidige tijd en is daarbij zeker niet altijd negatief gericht. Het heeft vaak een zeer positieve

bedoeling. Wij kunnen het niet "goed" heten. Want wat is het gevolg?

Als ik met een duivelverering begin en dit blijft op een vrijblijvende basis, dan kunnen we zeggen: Nou ja, er is eigenlijk niets gebeurd. Dan is dit alleen maar een binnen de christelijke religie passende uiting van het normale natuurgeloof. En vele van de ritens, die ook plaats vinden bij de z.g. zwarte missen, zoals wat men noemt sexuele misdragingen e.d., passen dus ook direct in het natuurgeloof en de daar voorkomende magie. Maar het belangrijke is, dat de mens zich gaat binden. Hij voelt zich steeds meer verbonden met het demonische, omdat hij begrijpt, dat - een beroep gedaan hebbende op de satan - hij niet meer in staat is om vrijelijk een beroep te doen op God. De mens maakt zich dus tot tegenstander van God. Maar niet alleen van God. Hij gaat op den duur al datgene, wat goddelijke ordening uitdrukt, eveneens beschouwen als iets, wat schadelijk is voor zijn eigen mogelijkheden. Zonder te spreken van een morele achteruitgang (daarvan is in het satanisme heus niet zo vaak het geval), kunnen we wel spreken van een totale omkering van waarden.

Het bestrijden van al wat goddelijk is, betekent ook het bestrijden van al wat vrij is. Bandeloosheid wordt aangemoedigd; niet omdat zij vrijheid zou betekenen, maar omdat zij een satanische wet zou zijn. Al datgene, wat vrijheid betekent in de normale zin van het woord, wordt daarentegen belemmerd. Want dit is een uiting, die binnen het goddelijk patroon kan vallen. En de mens, die eenmaal zover gebonden raakt in deze denkwijze, komt tot een filosofie, waarbij op den duur niets anders meer belangrijk is dan het "ik" en de duistere meester, die men voor zichzelf heeft gekozen.

De weg van het satanisme is er een, die - beginnende vaak met altruïsme - voert tot een bijna absoluut egofisme; en die - beginnende met bedoelingen ten goede van de gehele gemeenschap - langzaam maar zeker voert tot een zich alleen bepalen tot zelfverheerlijking en soms ook zelfbevrediging. Dit alles dus wat de geschiedenis betreft.

Nu is er een grote vraag; en die is altijd weer deze: Geloof ik aan God of niet? Wie ziet wat er op de wereld gebeurt en moet aanvaarden dat God dit toelaat, zal zich vaak van die God willen afwenden. Maar te zeggen, dat God niet bestaat, dat God geen zinrijk wezen is, geen kracht, dat is te veel. Men keert zich dan tot iets anders en maakt daarvan - helaas - het zoeken van het tegengestelde van het Goddelijke.

Wat is nu de magische werking, die we bij het satanisme krijgen?

Als we in de normale gemeenschap tot God bidden, dan doen we iets, wat algemeen aanvaard is. We blijven dus eigenlijk binnen de sporen, die reeds voor ons zijn getekend. We hebben daarmee geen bijzondere moeilijkheden. Wij zien daarin geen bijzondere gevaren. Het is duidelijk, dat wij tegenover die God dus veel minder actief zullen staan dan tegenover het duister, dat - omdat het een verweer is tegen de bestaande orde - in feite ook een grote dreiging, een gevaar inhoudt. Er is dus een veel sterkere en veel grotere geestelijke overgave.

Als men een zwarte mis leest met een bepaald doel voor ogen, dan is het duidelijk dat juist de spanning, het gevaar, de sensatie en daarnaast ook het gevoel misschien van uitgesloten zijn, dat langzamerhand ontstaat, de mens tot een bijna wanhopige overgave brengt, een wanhopige inspanning van zijn eigen wezen. Dat zal hij niet doen, indien het gaat tegen God. Hij zal daardoor op grond van de gewone magische wetten, de gewone occulte wetten zelfs, veel grotere krachten in het geweer kunnen brengen dan een normaal mens.

Het is duidelijk, dat het beroep op het magische, komende uit deze wanhoop, dit absolute verzet, dit afgescheiden zijn van het gangbare, veel intenser, veel krachtiger is en veel grotere resultaten oplevert. En die resultaten zijn voor de gelovige weer een bevestiging van de juistheid van zijn eigen weg.

Dat ik dit in deze dagen te berde meen te mogen brengen - en dat nog wel binnen het kader van een cursus over praktisch occultisme - heeft zijn reden. Wij behoeven niet tot het duivelse, het demonische te roepen om toch buiten het gangbare te staan.

God is langzaam maar zeker zozeer geformaliseerd, dat elke stap naar de realiteit van het Goddelijke en de wetten van het Goddelijke die heersen in feite al inhouden dat je je buiten die gemeenschap plaatst. Als je dan in verweer tegen de vrome rituelen een soort satanisme invoert, betekent dat helemaal niet dat je werkelijk duistere machten aanroept. Een dergelijke zwarte mis is geen zwarte mis in de volle betekenis van het woord. Het is een betrekkelijk zinloos protest geworden. De mens echter, die zich buiten de maatschappelijke normen en wetten gaat stellen, krijgt een intensiteit van levenshonger en daarmee ook een intense bewogenheid, die de norm ver te boven gaat. Hij verkrijgt dus inderdaad een groter magisch vermogen, als hij maar weet hoe het te gebruiken.

Dat veel minder mensen in deze tijd die mogelijkheden beseffen dan eens de monniken, is begrijpelijk. De mens van vandaag denkt veel materialistischer en is veel minder opgevoed in de toch dikwijls ook op magie stoelende kerkelijke dialectiek.

Als wij buiten de gemeenschap stappen en een eigen gemeenschap vormen, die voor het geheel niet helemaal aanvaardbaar is, als wij in die gemeenschap een intentie leggen - ook al richten we die op God en niet op de duivel - dan zullen wij door het gevoel van afgeslotenheid en ook van - zullen we zeggen - een zeker gevaar (de mogelijkheid van moeilijkheden) veel intenser kracht uitstralen en daarmee ook veel meer kunnen doen dan een mens, die gewoon bidt.

Het satanisme zou in deze dagen wel eens zeer sterk kunnen gaan toeneemen. Want de neiging om te protesteren tegen het leven, zoals het vandaag aan de dag is, wordt steeds sterker. De verachting of de haat, die velen koesteren voor de kerken (vaak ook de kerken in wier geloof zij zijn opgevoed), mag in deze dagen zeker niet worden onderschat. Juist daarin is het goed een onderscheid te maken tussen de positieve benadering van het leven en de negatieve. Binnen de gemeenschap kun je alleen werken volgens het gemeenschappelijk gemiddelde. Dit is geestelijk gezien te laag om werkelijk resultaten op te leveren.

Wanneer ik het satanisme zie, dan zal ik hierdoor mijzelf verbonden gevoelen met krachten, die mij steeds meer afsnijden van de Bron van alle leven, van de mogelijkheid tot een vreugdig, eeuwig leven misschien ook. Ik kan mij hoogstens nog een stoffelijk voortbestaan denken in een soort andere wereld. Doe ik dit, dan móét ik wel egoïst, egomaan, worden en word ik een vijand van de gehele wereld. Ga ik echter uit van het feit, dat God Zijn wetten anders gegeven heeft dan de mens ze pleegt te interpreteren, ga ik uit van het feit, dat de kracht Gods niet kan worden uitgedeeld via kerken en priesters, maar dat zij een persoonlijke beleving is, dan kan ik door het verlaten van de middelmatigheid van de massa, door het zoeken van een zuiver persoonlijke beleving, desnoods van een persoonlijke ritus, een expressie van grote krachten wekken, zonder dat ik mij daarbij verlaten gevoel. Integendeel, mij verbonden gevoelend met de Eeuwige, met de Levende Kracht, zal ik mij eveneens in staat gevoelen om die gemeenschap te helpen om een grotere geestelijke en ook stoffelijke betekenis voor die gemeenschap te verkrijgen. Ik zal verantwoordelijkheden voor de gemeenschap kunnen, willen en leren dragen, die ik zonder dit niet zou kunnen volbrengen. Ik kan maatschappelijke plichten aanvaarden en volbrengen, die mij anders te zwaar zouden zijn.

Het satanisme was eens een verweer tegen het absolute gezag van de kerken. Het was een poging om de gebondenheid te ontvluchten. En zij, die zich daaraan hebben overgegeven, hebben zeker niet altijd beseft, dat zij daardoor zichzelf ook uitsloten van het vermogen om te leven vóór de totaliteit.

Wie in deze dagen zoekt naar nieuwe wegen en mogelijkheden, zal ze moeten zoeken buiten de gangbare moraal, buiten de gangbare geloofswaarden, ja buiten de gangbare regelingen en wetten van de gemeenschap om. Dat is wel zeker. Maar hij zal ze moeten zoeken met God als bewegende Kracht en achtergrond. Op deze wijze kan het verzet vrucht dragen; kan het nieuwe en grote geestelijke waarden in de wereld brengen. En op deze wijze kunnen vele dingen, die nu haast

instinctief gebeuren, die eigenlijk meer een bijna onbewuste reactie zijn op het leven en de problemen daarvan, worden gemaakt tot een bewust werken met lichtkrachten en een bewust uitstralen daarvan.

Het satanisme is in de schijn van nieuwe waarden en nieuwe harmonie eigenlijk een disintegratie van eigen verbondenheid met het geheel van de schepping. Het zoeken naar God op eigen wijze met ontkenning van de negatieve aspecten van het geestelijk bestaan betekent daarentegen een groeien naar God toe en een steeds meer bewust deel uitmaken van de goddelijke totaliteit. Dit laatste zal in deze dagen ook als praktisch occultisme hand over hand gaan toenemen. Het zal een nieuwe vorm van Godsbeleving worden en daarmee ook een nieuwe mogelijkheid zijn om in een wereld, die is vastgelopen in haar onbesef, God weer als een levende waarde te doen bestaan voor de mensen.

Meer dan kerken, meer dan z.g. revival-bijeenkomsten, ja, meer dan alle streven naar positief mens-zijn, kan het erkennen van een eigen waarde, die buiten de wetten en machten staat, die de gemeenschap hanteert, maar gebaseerd op de God, waaruit ook die gemeenschap leeft, bijdragen tot de geestelijke gezondwording van een wereld, die dreigt te verdrinken in haar technische bereikingen en haar eigen onvermogen zich aan haar bereiking en weelde aan te passen.

:--: